

una moneda tan estovada com el dòlar però que, malparada o no, encara governa la monetària mundial.

A Hangtcheou hem visitat també els boscos de bambú que recorden Jamaica i la pagoda PO SO situada al Mont Wu. Detall: hi ha 114 graons en l'escala per pujar-hi. Anna Maria crida indignada perquè creu que jo no puc pujar-hi Jo!!! Tot un tarat president d'Honor de la Federació Catalana de Muntanya «no m'ho puc perdre». (?)

Començo a pujar. Tchai se m'acosta i amb un moviment ràpid, suau i irresistible m'agafa la bossa amb les màquines de fotografiar, òptiques, carrets, «flash» (uns 6 quilos), i s'ho carrega a la seva esquena. Si, crec que Xina és un país atrassat, però que Déu em dongui afecte i comprensió com aquests que mai he trobat en cap país adelantat.

Els noms dels diferents llocs que volten Hangtcheou són inefables:

Les Sis Harmonies. El Mont Solitari. Els set torrents. Les Comes perfumades... Hem visitat la font del Tigre que ve a ésser com una Font del Gat però amb una bèstia més grossa —de cartró, naturalment.

Recordo que aquest dia és quan estiguérem més en contacte amb el poble. I ens miràvem les noies. És evident que Mao els hi ha tret tot allò que en el món occidental, en la societat de consum, en diríem feminitat.

Efectivament. Les faldilles estan suprimides usualment. Totes les dones amb pantalons amplíssims de color blau, gairebé negre. La silueta ha desaparegut. Porten una camisa també amplíssima i sempre blanca —ben blanca—, i el seu cabell està partit amb ratlla al mig i acabat amb dues cuetes que els hi dona un aire infantil. Aquesta mena d'uniformitat comença vers els 12 anys i acaba als cinquanta aproximadament. Per els que no hi entenem, l'edat de la noia que tenim al davant és realment un misteri.

Aquesta transformació reflexa una de les preocupacions fonamentals del govern de Xina.

Austeritat!, diu Mao. L'amor és necessari per a la supervivència del país però, davant dels nostres problemes, és una necessitat secundària (?).

Si el poble cau en «enervacions» capitalistes, la nostra reconstrucció serà lentíssima...!

Res de casar-se els homes abans dels 28 anys i les dones abans dels 22. En tot cas fa falta un permís especial i separació de cossos fins l'edat oficial. Quan tot estigui normal, tenir dos fills i prou.

Està clar que això és bo per dir, però comptant amb els que no es casen i un cert tant per cent de matrimonis estèrils, el país a la llarga quedaria desert, i passa exactament tot el contrari, ja que estan arribant als vuitcents milions d'habitants, o sigui, la nació més poblada del món.

Anna Maria i altres senyores fan notar:

—En aquest país no hi ha parelles d'enamorats? (Fixeu-vos que les primeres persones que s'adonen d'aquest detall són les dones).

Aleshores hom veu, ajudat per les explicacions del nostre «trio» d'acompanyants i dels tres sobreafegits locals de Huangtcheou, que, en efecte, no es veuen el que aquí en diem parelles.

La forma xinesa ja existeix, ja, però de manera molt original. Caminen distanciat d'un metre aproximadament, i parlen amb molta serietat. Habitualment ni es miren, i van parlant amb els ulls endavant com si resolguessin problemes de trigonometria. Si riuen o fan una gatzara discreta, seguríssim que no tenen cap relació amorosa. I diem una gatzara discreta perquè una gran gatzara a Xina sols s'organitza per un motiu polític... o per algun altre motiu del que en parlarem més endavant.

Diu Baltasar Porcel, en un dels seus magnífics articles publicats a «Destino» a propòsit d'aquest viatge al qual el varen poder enganxar a última hora i pels pèls:

«Se ha repetido hasta la saciedad que los chinos ni se tocan antes de casarse. Es falso. En los parques de Huangtcheou, que son kilométricos, con grandes lagos y frondosas colinas que no tienen cerca, he encontrado centenares de chicos y chicas muy juntos o besándose, en especial la noche del sábado hasta las doce o la una de la madrugada...»

Això dels «centenares» m'ha deixat tot capficat. Jo m'he passejat fins la una —perquè el passeig val realment la pena— i no he vist a ningú de tal faisó. Està clar que porto ulleres bifocals, però noi, no haver-ne vist ni un...

Penso, potser, que l'amic Porcel va tenir una manifestació del que en Psiquiatria se'n diu Catatímia, o sigui, que va veure el que tenia ganes de veure, tant si existia com no.

Personalment estic convençut que al xinès actual li complauen els traspassos amorosos com a qualsevol altre mortal, però li han ficat al cap que és una estupidesa fer-los innecessàriament públics, en demostracions petites o grans. I què volem? Jo penso igual que els xinesos. Potser també pateixo de Catatímia...

I ara deixeu-me parlar un xic de medicina.

Totes les precaucions i recomanacions de Mao Tse Tung tenen força lògica.

En els països «blancs» l'esterilitat entre masculina i femenina és d'un 18'6 %. A Xina és d'un 2'6.

Nosaltres tenim problemes de Rh. Ells no. En absolut.

Els problemes de grups sanguinis s'estimen en la nostra raça en un 24 %, aproximadament. Ells tenen un 89 % de dadors i receptors universals.

Si un xinès es casa amb una occidental i els seus fills contrauen matrimoni amb els fills d'una parella semblant, en els néts ja no hi haurà rastre dels cromosomes blancs. És a dir, els cromosomes blancs hauran desaparegut.

En aquestes condicions és fàcil imaginar que, malgrat la recomanació de Mao respecte a la limitació a una parella de fills, i malgrat també la utilització massiva i legal de la «pilule», la població augmenta un 4'5 % per any.

Aquesta legalitat de la «pilule» no és motivada per reafirmar el sentit anticlerical del règim, sinó perquè, a més de tot l'exposat, s'ha comprovat que aquesta pràctica anticonceptiva que tants estralls ha ocasionat «a posteriori» en la capacitat reproductora de les nostres femines, es maneja en canvi entre les xineses amb gairebé total inunitat, regulant-se a voluntat, amb sorprenent facilitat, sense risc d'esterilitat posterior.

El govern s'ha adonat que és qüestió d'harmonitzar el creixement de la població amb el seu nivell de vida. No guanyarien gran cosa si a l'augmentar en un milió, la meitat d'aquesta xifra tingués de morir per manca de desenvolupament. Tot això m'ho explicava Li Tao, un dels nostres acompanyants xinesos a Huangtcheou, que parlava el francès perfectament per haver estat molt de temps a l'embaixada d'Alger, i sabia somriure d'una manera més expressiva que els seus compatriotes.

I és que aquestes coses de l'amor, les seves tècniques i les seves trampes, són molt més ambientades si s'expliquen en francès.

Això no m'ho podreu negar.

El que sí em podeu dir és que m'he separat de la relació estricta del nostre viatge, però fillets, totes aquestes coses les vaig aprendre a Huangtcheou.

En el proper capítol us explicaré les altres coses, tant o més interessants, que vaig aprendre a partir del dia següent, a Shangai.

Però amics, això és una altra història que, si Déu vol, us explicarem un altre dia.

Eduard Padrós i de Palacios